

Suus van Soomeren

Hemels (On)Geluk

Suus van Soomeren is het pseudoniem van Saskia Oudshoorn.

Onder de naam Saskia Oudshoorn

verscheen haar eerste boek:

Ben ik nou gek? - Droomvallei Uitgeverij

© Suus van Soomeren 2023

Titel: Hemels (On)Geluk

Auteur: Saskia Oudshoorn/Suus van Soomeren

Cover: Saskia Oudshoorn

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

Foto achterzijde: Petra Knaapen Photography

ISBN 978 94 9329 987 0

NUR 300

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de auteur.

'Doodgaan is wel het laatste wat ik doe.' - Harrie Jekkers

1

‘Goedemorgen. Ik ben de Engel des Doods. Ik kom je halen.’

Heb ik voor hem, om zes uur ‘s ochtends, mijn warme bed verlaten? Voor een malloot die een achterlijke grap wil uithalen? Vermoeid kijk ik de uiterst beschaafde jongeman van rond de dertig aan. Hij oogt normaal, zijn zwart golvende haar zit keurig achterover gekamd, de blik in zijn ogen is vriendelijk, maar doordringend.

Toen de brand die gisterochtend uitbrak in het appartement onder me en ik genoodzaakt was om mijn veilige, anonieme haven op stel en sprong te verlaten, had ik twee opties: het huis van mijn ouders of bij mijn broer aankloppen. De keuze was snel gemaakt. De angst dat mijn moeder me óf pampert alsof ik een baby ben óf koppelt aan een vrijgezelle dochter van één van haar vriendinnen is te groot. Mijn broer zit, zoals gewoonlijk, ergens in het buitenland, waardoor ik in stilte en rust verder kan leven. Tenminste, dat was mijn plan.

Ik snuif van pure irritatie: ‘Wat een achterlijke grap op dit tijdstip. Ben je niet een beetje te oud om belletje te trekken?’ Mijn blaas speelt op, de gek moet weg. Abrupt draai ik me om en smijt de deur dicht.

‘Ik trok niet aan de bel. Ik bonsde. Je bel is stuk, weet je nog. Dat staat hier,’ raaskalt de gedistingeerde sukkel door de dichte deur heen.

‘Opzouten.’

‘Je begrijpt me niet. Ik kom je ophalen om mee te gaan. Opendoen graag.’

Ik loop naar boven, het bed lonkt evenals de zon die door de

gordijnen heen probeert te prikken. Ik laat me door het weer leiden en opgewekt trek ik mijn sokken en schoenen aan voor een vroege wandeling. Was de dwaas toch nog ergens goed voor. Terwijl ik mijn haar fatsoeneer, begint de hond van beneden luid te blaffen. Tot mijn grote verbazing rent de idioot die net voor de deur stond door de tuin met de rottweiler op zijn hielen. Als een soort spiderman in spé klimt de dwaas tegen de regenpijp op en glipt het openstaande badkamerraam in; zonder schijnbaar besef dat ik toekijk.

Er is dus nu een indringer in huis en ik grijp een koekenpan van de aanrecht voor het uitdelen van een klap. Met mijn rug tegen de muur sta ik in de gang, zodat als hij de deur opendoet, ik hem van achteren kan vastgrijpen. De deurklink gaat naar beneden. Zijn arm verschijnt, ik pak hem en met een enkele beweging werk ik hem tegen de vloer. De koekenpan is niet eens nodig en ik zet deze op de grond om de binnenkomer beter in bedwang te houden.

‘Excuus voor mijn vreemde binnenkomst, maar ik moet bij jou zijn. Wat ik al zei: ik ben Azraël, de Engel des Doods. Ik kom je halen om naar het hiernamaals te gaan.’

‘Ik ga helemaal nergens heen en jij draait de bak in voor het inbreken in dit huis. Wat dacht je daarvan?’

Bij de dwaas verschijnen lichte druppels op het voorhoofd, waarbij ik aanneem dat dit van angst is, want van inspanning kan het niet zijn; hij is als een slappe vaatdoek onder mijn lichaam.

‘Zie je die vlieg daar, op die gele lampenkap?’ vraagt hij.

‘Denk je nou daadwerkelijk dat ik in jouw afleidingsmanoeuvres trap?’ Onwillekeurig kijk ik.

De vlieg zit bewegingsloos op de bovenkant van het kapje.

‘Ik kan vanaf hier de vlieg dood neer laten vallen.’

Plots valt de vlieg neer in de mok met oude koffie die er sinds gisteravond staat.

Gedachteloos laat ik de greep op de vreemde indringer ver-
slappen, waardoor hij onder me woelt om zijn armen en benen
losser te krijgen. Als de krankzinnige de waarheid spreekt, dan
lig ik te worstelen met Magere Hein.

‘Je kan me geloven of niet. Dat is aan jou. Maar je zag wat ik
met de vlieg deed. Helaas is nu jouw tijd gekomen.’

In theorie zou ik nu de malloot die zich De Dood noemt,
kunnen vermoorden. Twee handen om zijn nek en dan de
luchtpijp dichtdrukken. Net als op tv. Alleen heb ik dan een
ander probleem; een lijk in huis en een moeilijk verhaal. Dat
de vlieg dood neerviel, kan toeval zijn. Ik plaats mijn handen
om zijn nek om hem angst aan te jagen. Aan alles voel ik dat ik
sterker ben.

‘Zie je die spin in de hoek van de kamer?’ De gestoorde zegt
het zacht, bijna onhoorbaar.

Mijn blik volgt de zijne. Warempel, in de hoek van de kamer
zit er één. Net als de vlieg valt de spin dood uit het web. Ik laat
los. Ik moet wel. Als hij op afstand een dier naar de volgende
dimensie kan brengen, zal hij dat ook met mij kunnen. Waar-
om heeft hij dat niet meteen gedaan? Hij gaat toch niet bij ie-
dereen zo naar binnen? En waarom bij mij?

‘Het spijt me, Rev Walter Jacobus Lewis, maar het is je tijd.
Ik kom je halen.’ De man zegt het kalm en de woorden dringen
tot me door.

‘Zei je nou Rev?’

‘Ja.’

Ik spring op en nu breekt het zweet me echt uit. Hij komt

voor mijn broer. Dat ik Rev zelden zie en dat hij een eikel is, wil niet zeggen dat hij hem zomaar mee kan nemen.

‘Ik begrijp de verwarring. Als mens binnenkomen is een nieuw experiment.’ De Dood staat kalm, beheerst op en trekt zijn trui recht. ‘Je bent de eerste bij wie ik het probeer, maar ik heb hier al je gegevens. Je bent de zoon van Maria Geertruide Bruintjes en Cornelis Mark Lewis, 31 jaar geleden geboren te Leiderdorp. Het spijt me dat ik je op deze manier overval.’

‘Je overvalt me zeker. Vooral omdat je mijn tweelingbroer moet hebben. Ik ben Flynn, niet Rev.’

De ogen van De Dood worden groot en hij begint te stotteren: ‘Hoe, hoe bedoel je?’

Ferm loop ik naar de bank waarboven een foto hangt en pak het zwarte lijstje.

‘Kijk, tweelingbroers. Je moet de andere hebben, maar die is er niet.’

Er verschijnen nog meer zweetdruppels op het voorhoofd van de man die zich De Dood noemt, zijn neusgaten vergroten. Hij vraagt nogmaals of ik Rev ben. Voor de tweede keer moet ik hem teleurstellen.

‘Maar dit is toch de bovenste etage van een portiekwoning aan de Oranjegracht?’

Dat beaam ik.

‘Volgens de gegevens die wij in ons register hebben, woon jij hier niet. Als jij Flynn bent, woon je in een flat op de derde verdieping op de Apollolaan?’

Dit is te bizar voor woorden. Big brother is watching you, maar loopt wel een dag achter.

Ik vertel over de brand in het benedenappartement: ‘Ik moest direct een andere slaapplek hebben voor de komende nachten.’

Azraël hipt zenuwachtig van zijn ene been op het andere been.

‘Waar is je broer?’

Voor het eerst een zinnige vraag van de indringer.

‘Ik heb geen idee.’ Het is de waarheid. Gisteren had ik Rev telefonisch gesproken om mijn komst in zijn huis veilig te stellen. Hij vond het prima en gaf aan dat hij op het vliegveld in Athene stond. Volgens mij zei hij tussen neus en lippen door wat zijn volgende bestemming was, maar het is me ontgaan. In dit geval is dat misschien maar goed ook.

‘Dan moet je hem vinden. Ik kan niet zonder zijn ziel naar de hemel.’

‘Sorry voor je, maar zo werkt dat niet. Jij hebt een probleem. Niet ik.’ Ik zeg het dapperder dan ik me voel. Als het allemaal waar is wat de mafkees zegt, heb ik echt met Magere Hein gevochten.

Kalm en zelfverzekerd kijkt De Dood door de kamer, mijn ademhaling heb ik van de schrik nog steeds niet onder controle, waardoor ik op een hijgende hond lijk.

De blik van Azraël blijft hangen boven de bank, waar ik de foto terug heb gehangen. Rev en ik tijdens onze eerste vakantie zonder ouders, lachende jong volwassenen van achttien jaar, zongebruind voor een tentje in de Ardennen.

‘Je lijkt sprekend op hem.’

Nu draait hij zijn hoofd en kijkt me sinister aan met donkere, vernauwde ogen.

‘Nee, niets daarvan,’ roep ik uit. ‘Ik ga niet met je mee. Overigens gaat het daarboven toch om het innerlijk en niet om het uiterlijk, toch?’

‘Tegen de tijd dat ze het in de hemel door hebben,’ zegt Azraël handenwrijvend en waarbij ook zijn mondhoeken om-

hoog krullen, ‘ben ik allang weer bij mijn volgende klant.’

‘Ik ga brood halen.’ Ik breng het als een feit, geen vraag, in de hoop dat de indringer de hint begrijpt en ophoepelt, zijn probleem met zich meeneemt naar zijn wereld en mij en mijn broer vergeet. Het tegendeel is waar. Hij gaat mee onder het mom van: ‘We moeten bij elkaar blijven.’

‘Waarom?’ sputter ik tegen. Mijn maag knijpt samen van walging en ik versnel mijn pas.

‘Omdat je mijn naam weet. Daardoor zijn we onzichtbaar met elkaar verbonden. Alleen jouw dood kan ons scheiden.’ Met een blik van ogenschijnlijke verstandhouding vervolgt hij luchtig: ‘Of die van je broer natuurlijk.’

Mijn fermheid knaagt onder de zenuwen. Tijd rekken om een oplossing te verzinnen is de enige keus.

‘Wat heb je gezegd, wat ik niet mocht horen?’

‘Mijn naam Azraël. Alleen als je overlijdt, weet je mijn naam.’

‘Waarom heb je hem dan gezegd?’

‘Omdat ik dacht dat ik bij het goede huis zat. Laat me duidelijk zijn: hier op straat of thuis wil ik niet hebben dat je mijn naam noemt. Ik moet me blijven concentreren voor als iemand echt mijn naam roept en me nodig heeft.’

‘En als iemand je naam noemt, ben je dan weg?’ Ik vraag het met dichtgeknepen keel met het laatste sprankje hoop.

‘Jammer voor jou, maar nee.’

‘Is er niet een engel die voor bescherming zorgt?’

Met samengeknepen lippen en een opgetrokken neus staart hij naar de wolken. ‘Voor algehele bescherming is aartsengel Michaël de beste keus.’

Direct roep ik midden op straat, waarbij ik me de mezelf de

sticker van dorpsgek opplak, om bescherming van de aartsengel. Een koude windvlaag glijdt langs mijn wang, vluchtig en snel, maar ik zie niets. De bladeren aan de boom hangen even roerloos als daarnet. Azraël steekt zijn hand op als groet en schiet in de lach. ‘Nou knap jongen, jij bent beschermd. Je weet wel dat het nu voor dit moment geldt. Je hebt niet het eeuwig leven.’

Naast de dorpsgek-sticker kan er meteen het etiket ‘dombo’ bij.

Inmiddels zijn we bij de bakker aangekomen.

‘Weet jij,’ vraagt hij met zijn tong langs zijn lippen strijkend, ‘wat het verschil is tussen een warme en koude bakker?’

‘Nee,’ zeg ik naar waarheid. Daar heb ik nooit over nagedacht. Het staat er altijd, maar waarom weet ik ook niet.

‘Het verschil tussen een warme bakker en een koude bakker is.’ Hij laat even een stilte vallen en wacht tot hij mijn totale aandacht heeft. Zijn ogen glinsteren. ‘Een warme bakker leeft nog.’

Hard begint hij te lachen. Ik grijp het handvat van de deur: ‘Wil jij iets... eh... meneer?’

‘Noem me maar Edd, met twee d’s.’

‘Edd?’ Ik duw de klink naar beneden.

‘Engel des Doods,’ zegt hij met een kwajongensachtige glimlach. ‘Ik wil wel een croissantje.’

‘Leuke meid bij de bakker,’ zegt Azraël op de terugweg op een manier alsof we dikke vrienden zijn. Het verbaast me dat De Dood daar oog voor heeft. Ik verbaas me over veel meer van hem, zijn gedrag, zijn aanwezigheid.

‘Waarom kwam je mijn broer halen?’

‘Daarop kan ik geen antwoord geven.’ Keurig afgemeten met

een ondertoon van zekerheid in zijn stem. ‘Ik haal alleen op. Ik bepaal niet wanneer iemand overlijdt. Je kan me meer zien als een medewerker van de vuilophaaldienst.

Een vuilnisman? Zijn wij aardbewoners vuil voor hem? Mijn verbaasde blik en gestotter activeert hem.

‘Natuurlijk zijn jullie geen afval. Het gaat om het idee.’ Hij bijt op zijn lip zijn witte tanden zijn zichtbaar. ‘Misschien is verhuizer een beter vergelijk. Die let evenmin op wat hij verhuist, het gaat erom dat de spullen goed in de volgende woning komen.’ Hij knikt bedachtzaam, zelfingenomen met het antwoord en vervolgt: ‘De mens overlijdt, ik transporteer je naar het volgende station.’

‘Wie bepaalt dan dat je dood gaat?’

‘Ik in ieder geval niet.’ Azraël drukt op het knopje bij een verkeerslicht om aan te geven dat we willen oversteken.

‘Maar denk jij nooit: laat die maar leven?’

De Dood drukt nog een keer op het knopje, nu wat driftiger. ‘Nee, zo werkt het systeem niet.’

‘Het systeem?’ Zo eenvoudig komt hij er niet vanaf.

Een diepe, geïrriteerde zucht blaast hij uit. ‘Als je het systeem wilt veranderen, moet je eerst dood. Oké?’

Ik knik. De boodschap is duidelijk.

‘Gaat dat ding nog een keer op groen?’ Hij drukt nu als een bezetene het knopje in; zo mesjokke als een tafel op twee poten.

‘Vast wel,’ sus ik nog.

Een bestelbusje komt aangereden met een duidelijke snelheid dat hij het groene licht wil meepakken. Mijn kans op verlichting. In een vlaag van bewuste verstandverbijstering geef ik Azraël een enorme duw. Gierende remmen. Rook die van de banden afstoomt. Ik zet het op een rennen.

Als een maniak ren ik, hoeken om, door steegjes, laantjes, straten. Weg van deze afschuwelijke ochtend, van deze stuitende indringer. Weg van de barbaarse plek waar ik iemand, een engel weliswaar, maar toch, onder een auto duwde. Ik ren tot mijn tong zowat op mijn tenen hangt. Af en toe kijk ik achterom. Niemand is er te zien, niemand achtervolgt me. De geur van verbrand rubber, die de geblokkeerde banden achter lieten, zit nog in mijn neus. Had ik wel een klap gehoord? Ik weet het niet. Bij het café van ome Jan ga ik over tot lopen. Ik ben de hele verkeerde kant uit gerend. Een medewerker van het café die de tafels op het terras schoonmaakt en recht zet, groet me. Schichtig zeg ik gedag, ik hoop niet dat hij mijn aanblik onthoudt, nu ik net iemand een ongeluk heb bezorgd. Misschien heb ik alsnog De Dood vermoord, al is dat de vraag.

Met een diepe ademhaling probeer ik mijn hijgen tot bedaren te brengen. Nog steeds ben ik alleen. Ik kan naar huis.

De frisse ochtendzon prikt in mijn ogen waardoor het portiek, waar de deur van de onderburen en die van het Rev's appartement is gevestigd, donkerder lijkt dan het in werkelijkheid is. Met mijn ogen knipperend om aan de duisternis te wennen slenter ik naar boven.

‘Waar was dat goed voor?’

Hij staat voor de voordeur, ik grijp me aan de leuning vast om niet van schrik achterover te vallen.

‘Ik geloof niet dat je het begrijpt. Ik kom je broer halen, desnoods jou. Mij voor een bus duwen heeft geen enkel nut.’

Koortsachtig denk ik na wat te doen, maar zijn positie is sterker dan de mijne.

‘Kom, doe de deur open. Ik wil mijn croissantje.’
Met trillende handen open ik het slot.

‘Dit was zeker de eerste keer dat je iemand voor de bus smeed?’
Beschaamd en bang knik ik.

De Dood pakt twee eettafelstoelen en zet ze een dikke meter uit elkaar.

‘Ik ben een engel, mij kan niets overkomen, maar als deze stoelen het busje voorstelt, dan moet je iemand voor de wielen duwen om de persoon te laten lijden. Ik kwam precies tussen de wielen. Voor de volgende keer bij een echt mens, moet je eerst beter oefenen. Begin eens met sjoelen.’

‘Veroordeel je me niet?’ Mijn handen beven zo hard als ik water in de theekoker schenk, dat de helft onbedoeld over de rand klotst.

‘Nee, ik oordeel nooit over iemands gedrag.’

Gebiologeerd kijkt hij toe als ik de borden en ontbijtspullen op de eettafel zet. Vol verwachting haalt hij het croissantje uit de verpakking. ‘Mijn eerste, echte croissantje.’

Gretig smeert hij een laag aardbeienjam over de geurende croissant voordat hij een flinke hap neemt. Azraël sluit zijn ogen en geniet zichtbaar. ‘Hmmm, alsof er een engeltje aan je lul likt.’

Ik schiet in de lach.

‘Dat zeg je toch zo?’ Verbaasd kijkt De Dood mijn kant uit.

Nog steeds moet ik grinniken en vertel het juiste spreekwoord.

‘Nee, dat is niet vies, wil je zeggen? Een engel die op je tong pist.’

‘Het is symbolisch.’

De Dood haalt zijn schouders op. ‘Wij kunnen noch urineren, noch een fellatio doen. Maar bij de mens zie ik vaker dat zij elkanders genitaliën met de mond plezieren dan dat ze in elkaars bek zeiken.’

Bedremmeld neem ik een hap van mijn boterham. De idioot heeft gelijk. Onder het motto ‘met stroop vang je meer vliegen dan met azijn’, ga ik sociaal naast hem zitten.

‘Hoe zou mijn broer overlijden?’

‘In mijn informatie stond dat Rev vroeg in de ochtend thuis was gekomen van een feestje. Hier in de kamer zou hij nog een fles whisky nuttigen, het raam openzetten en met een aanloop door het raam in de gracht te springen.’ Met een natte wijsvinger pikt Azraël de laatste kruimels croissant van zijn bord en steekt ze in zijn mond.

‘Rev wilde toch geen zelfmoord plegen? Dat is niets voor hem.’

‘Nee, dat geloof ik ook niet, maar hij zou zo stoned als een garnaal zijn.’

‘Zo stoned dat hij uit het raam zou springen?’

‘Hij gebruikt drugs af en toe.’

Van drugsgebruik bij mijn broer weet ik niets, een joint kan ik me nog voorstellen. Vanuit het raam bestudeer ik mogelijkheid. Vanaf het huis loopt eerst een smalle straat en daarnaast is plek om te parkeren. De gracht, waarin de zon weerkaatst, is ongeveer vijf meter van het huis verwijderd. Het is een riskante opgave om erin te springen, maar niet onmogelijk.

‘Hij dacht dat de lantaarnpalen palmen waren en de gracht een Caribisch zwembad.’

‘En? Zou hij het halen?’ Met een aanloop geef ik het een kans.

‘Nee, natuurlijk niet. Anders was ik hier toch niet.’

Dom van me.

‘Azraël, waarom deed je dan al die moeite om binnen te komen als hij buiten doodgaat?’

‘Nieuw experiment vanuit het hiernamaals.’

Het lugubere idee van een springende broer knaagt. ‘Zou hij op slag dood zijn?’

‘Dat weet ik niet. Ik weet alleen dat er niemand bij zou zijn, waardoor hij geen hulp kreeg en aan zijn verwondingen overleed.’

‘Dus als er wel hulp zou zijn,’ begin ik mijn vraag, terwijl de Engel des Doods opstaat, naar me toe loopt en me interrumpert: ‘Ik weet niet wat er gebeurd was als er wel hulp zou zijn. Kom, ik moet naar mijn volgende klus. We gaan samen, ik kan je niet alleen laten.’ Hij zegt het snel en luchtig, alsof het niets is.

‘Azraël,’ begin ik tegen hem te praten met een onvaste maar luide stem, ‘voor je het vergeet: ik heb werk.’

‘Neem vrij, meld je ziek, verzin wat.’ Zijn blik glijdt van de klok aan de wand naar zijn horloge. Beiden geven een andere tijd aan.

‘Doe even normaal.’ Mijn stem gaat minstens een octaaf omhoog. ‘Je vergeet wat: ik heb ook een leven.’

‘Ja, nu nog wel.’

Dat is een duidelijk punt.

‘Kom, we gaan.’ Hij pakt mijn hand, die ik instinctief terugtrek, wat niet lukt, want hij is opeens ongelooflijk sterk.

‘Zolang we onze handen vasthouden, ben je onzichtbaar. Loslaten gaat niet.’

De laatste mannenhand die ik had vastgehouden was die van Rev toen we een jaar of zes waren. Wekelijks liepen we met de hele klas naar het gymlokaal twee straten verder. Als de juf zag dat we niet hand in hand liepen, snerpde ze boos en dreigde ze tussen ons in te gaan lopen. Mijn broer en ik voelden ons te oud om hand in hand te lopen en we probeerden maar

met één vinger aan elkaar verbinding te houden, zodat we geen plakhanden kregen. Nu zit mijn hand gevangen in die van een wildvreemde. Een koude rilling langs mijn rug, de meubelen vervagen, alsof een mistwolk de kamer binnen drijft. Het liefst wil ik zijn hand loslaten, terug naar het bekende, maar ik kan niet. De vijand is mijn enige houvast tot overleven. De kamer is verdwenen, met open ogen staar ik in zwarte duisternis. Onder mijn voeten voel ik niets. Onbewust merk ik dat ik ben gaan hyperventileren. Mijn hart bonkt in mijn oren.

Hoe Azraël het deed, weet ik niet, maar na enkele seconden sta ik in een bedompte, mufte kelder. Een paar keer knipper ik met mijn ogen. De Dood kijkt kalm om zich heen, duidelijk op zijn gemak en hij wijst naar de linkerhoek waar een complete kerstboom met ballen en lichtjes erin staat te wachten om bij de volgende Kerst weer naar de woonkamer te worden gebracht.

‘Jij vuile trut,’ klinkt er uit het vertrek boven. Een vrouw gilt. Een vallende vaas.

Ontsteld richt ik me tot Azraël: ‘Wat moet dit voorstellen?’

Rustig en bedaard, alsof het ruziënde koppel boven ons de normaalste zaak van de wereld is, zegt hij: ‘Geen idee. Maar in mijn aantekeningen stond dat we hier moesten zijn. Dus we wachten maar af.’

De stemmen sneren venijnig, dof, en onverstaanbaar. Ik kan er geen touw aan vastknopen.

‘Jij... Nou jij vindt... Jij bent...’ Gevloek. Een gil. Voetstappen van links naar rechts door de kamer, alsof ze aan het vechten zijn.

‘W-w-wie moeten we ophalen?’ Ik tril als een rietje, dat zelfs de hand die ons verbindt schudt.

‘Luka Verbeek,’ zegt hij op vlakke toon, terwijl hij naar het peertje aan het plafond staart.

Gestommel op de trap.

‘Te levendig, het zal dus wel moord worden,’ mompelt de Engel des Doods.

‘Moord?’ Ik gil bijna, het zweet popt acuut uit al mijn poriën, mijn hartslag die toch al boven het gemiddelde zat, schiet omhoog. ‘Ik ga niet bij een moord staan toekijken. Voel je je wel helemaal lekker?’

Azraël glimlacht even, waarschijnlijk om me gerust te stellen, het helpt niet.

‘Haal diep adem en kijk desnoods niet. Ik moet me concentreren.’

Makkelijk praten heeft hij. Een paar uur geleden lag ik nog in bed en nu sta ik bij vreemden in de kelder. Een wat kalende man met een boze blik in zijn ogen komt binnen en steekt een stekker in het stopcontact. Twee grote spots springen aan en verlichten de ruimte fel. De man loopt vlak langs ons, waardoor het extra duidelijk is dat hij ons niet ziet. Aan een priem die uit een doos steekt, blijft hij haken, hij trekt zijn been bij, waardoor zijn broek open scheurt. ‘Verdomme,’ roept hij en schopt tegen de doos. Daarna graait hij in een andere, haalt er duct tape uit en rent weer de trap op.

Onbewust kijk ik naar een doos waarop een lachende meneer met een gele helm staat met een glimmende kettingzaag. Azraël wijst op de tekst “met twee handen eenvoudig te bedienen”.

‘Logisch dat je zo’n zwaar apparaat niet met één hand kan gebruiken en het zou vreemd zijn als je er meer handen voor nodig had. Vind je niet?’